

Георги Пехливанов

Слънце

Луд ли съм, че толкова те искам?
Ти си слънце – ще ме изгориш.
С пламналите сълзи ще те плискам.
Струва си! Дори да ме раниш.

Дълго във мечтите си те чаках.
Всяка нощ те търсих във съня.
Нямаше те. И самотен плаках,
чакайки да грейнеш във деня.

В дните си сред облаците плувах.
Реех се из синьото небе.
С усмивка на лъчите се любувах –
безгрижен като мъничко дете.

Слънчице, нима е късно вече?
В тъмното луната пак блести.
Хладна нощ, а ти си тъй далече.
Горе настаняват се звезди.

Пак за топлината ти копнея.
В мрака уморена сладко спиш.
Струва си със тебе да изгрея
и да чакам, да ме изгориш!

КРАЙ

© Георги Пехливанов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6730>]